DOI: <https://doi.org/10.52256/2710-3986.2-95.2021.09>

УДК 371.091.3.026.13

Олена Удалова,
кандидат педагогічних наук, доцент,
завідувач сектору відділу
науково-методичного забезпечення
підвищення якості освіти,
Державна наукова установа
«Інститут модернізації змісту освіти»,
Київ, Україна
ORCID ID 0000-0002-0619-0891

Галина Буянова,
методист вищої категорії
відділу науково-методичного забезпечення
підвищення якості освіти,
Державна наукова установа
«Інститут модернізації змісту освіти»,
Київ, Україна
ORCID ID 0000-0003-2506-402X

ОСОБЛИВОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ ІННОВАЦІЙНИХ ОСВІТНІХ ТЕХНОЛОГІЙ У ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ УКРАЇНИ

У статті здійснена спроба щодо узагальнення педагогічних освітніх технологій і використання їх у процесі підготовки здобувачів вищої освіти до професійної діяльності.

Висвітлено поняття «педагогічні технології» і «інновації» з позиції дидактичних основ педагогіки, подано класифікацію інноваційних методів навчання, які застосовуються в освітньому процесі підготовки майбутніх фахівців.

Автори актуалізують проблему забезпечення якості підготовки фахівців шляхом застосування сучасних педагогічних методик, які впливають на модернізацію змісту, методів, форм навчання і дозволяють найбільш ефективно реалізовувати завдання щодо підготовки фахівців у сучасних умовах.

Ключові слова: педагогічні технології, інновації, професійна підготовка, методика, якість освіти.

Постановка проблеми. Соціально-економічні вимоги, які висуває держава до професійної підготовки фахівців зумовлюють опанування

професійними компетентностями та навичками, які дозволять у майбутньому адаптуватися до цих вимог.

У Національній стратегії розвитку освіти в Україні на період до 2021 року, Законах України «Про освіту», «Про вищу освіту», Стратегії реформування вищої освіти в Україні до 2020 року, Наказі Міністерства освіти і науки України від 16 липня 2018 р. № 776 «Про затвердження концепції розвитку педагогічної освіти» окреслено стратегію розвитку вищої освіти, її модернізації, визначено курс на оновлення парадигми як системи наукових знань про природу та суспільство; впровадження інноваційних технологій, які впливають на формування професійних компетентностей у студентів; практичних умінь і навичок соціально активної, творчої особистості та відповідної громадянської позиції молодого покоління.

Орієнтація національної системи освіти на європейський соціально-культурний простір потребує інноваційного переоснащення сучасного освітнього процесу. За таких умов виникає об'єктивна потреба у створенні інноваційних педагогічних технологій, які здатні задовольнити різнобічні освітні потреби та сформувати професійні компетентності кожної особистості в процесі професійної підготовки.

Інтеграція до європейського простору потребує від закладів вищої освіти орієнтації на особистість студента, його професійну адаптацію та розвиток здібностей.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Аналіз наукових досліджень підтверджують, що вітчизняна освіта орієнтована на систему традиційних педагогічних технологій, яка включає характеристику форм і методів навчання в процесі освітньої діяльності та якість її результатів.

Зазначимо, що термін «педагогічна технологія» одним з перших ужив у 1886 р. Джеймс Саллі, який сприяв становленню експериментальних методів досліджень. Надалі це поняття зустрічається у працях В. Бехтерева, І. Павлова, А. Ухтомського, С. Шацького. Деякі вчені наголошували, що це сукупність прийомів і засобів, спрямованих на ефективну організацію навчальних занять;

уміння оперувати навчальним і лабораторним обладнанням, використовувати наочні посібники. Сутність поняття також досліджували В. Беспалько, В. Бухвалов, Б. Горячов, В. Гузеєв, О. Дубасенюк, В. Євдокимов, Т. Ільїна, М. Кларін, А. Кушнір, І. Лернер, В. Монахов, Т. Назарова, В. Паламарчук, О. Пехота, Л. Прессман, І. Прокопенко, Г. Селєвко, М. Сибірська, С. Сисоєва, О. Філатов, Д. Чернілевський, М. Чошанов, С. Шаповаленко, В. Ягупов та ін. У зарубіжній педагогічній теорії та практиці проблеми педагогічних технологій представлено в дослідженнях таких вчених як С. Ведемейер, Г. Веллінгтон, М. Вульман, М. Кларк, П. Мітчел, Ф. Персиваль, С. Сполдінг, Р. Томаст та ін. [6]

Так, В. Беспалько визначає педагогічну технологію як сукупність форм, засобів і методів, які впливають на удосконалення теоретично обґрунтованих процесів навчання і виховання, що дозволяють успішно реалізовувати поставлені освітні цілі. Б. Лихачов вважає, що педагогічна технологія – це сукупність психолого-педагогічних засад, що визначають дидактичний набір і komponування форм, методів навчання, методичних прийомів, способів, виховних засобів, що і є організаційно-методичним інструментарієм. [2] М. Кларін наголошує на тому, що педагогічна технологія означає системну сукупність і порядок функціонування всіх особистісних, інструментальних і методологічних засобів, що використовуються для досягнення педагогічних цілей. [3] Г. Селевко виділяє в «педагогічній технології» три аспекти:

- науковий: педагогічні технології – частина педагогічної науки, що вивчає і розробляє цілі, зміст та методи навчання і проєктує педагогічні процеси;

- процесуально-описовий: опис (алгоритм) процесу, сукупність цілей, змісту, методів і засобів для досягнення запланованих результатів навчання;

- процесуально-діяльнісний: відтворення технологічного (педагогічного) процесу, функціонування всіх особистісних, інструментальних і методологічних педагогічних засобів [7].

Теоретичні та практичні аспекти інноваційних педагогічних технологій в організації освітнього процесу розглядались в дослідженнях О. Гохберг, О. Євдокимова, І. Козловської, А. Слободенюка [8].

Отже, аналіз наукової літератури показує, що інноваційна педагогічна діяльність є основою оновлення навчальних закладів, чинником розвитку освітніх систем, створення якісно нової педагогічної практики. Проте, не зважаючи на значну кількість наукових праць, проблема застосування інноваційних освітніх технологій у закладах вищої освіти України залишається актуальною.

Мета статті – узагальнити й класифікувати інноваційні освітні технології, розкрити особливості їх застосування на основі аналізу діяльності закладів вищої освіти України та історико-педагогічних досліджень.

Виклад основного матеріалу дослідження. Практика показує, що в Українських ЗВО використовуються різні види педагогічних технологій, а саме: ігрові, тренінгові, діалогові, комп'ютерні, інтеграційні, структурно-логічні та технологія проблемного навчання.

На сучасному етапі в системі освіти основою є управління цілісним педагогічним процесом на науковій основі, розуміння всієї його складності, знання закономірностей та механізмів педагогічної взаємодії, що сприяють професійному саморозвитку і становлять основне завдання освіти.

Загальний інноваційний процес у системі ЗВО охоплює сукупність окремих інноваційних форм і методів навчання, кожний з яких може сприйматися як окремий інноваційний процес.

Інноваційні освітні технології застосовуються з метою підвищення якості освітнього процесу, їх ефективність залежить від змісту матеріалу, який необхідно засвоїти студентам, саме тому технологічний інструментарій повинен бути доцільним та ретельно підібраним для вирішення навчальних цілей завдань.

Розглянемо класифікацію й особливості освітніх технологій та їх використання в освітньому процесі ЗВО, які потребують конкретизації й уточнення згідно з дидактичними вимогами аспектів проблеми.

Ігрові технології. Ігри можна використовувати як допоміжний засіб, що доповнює традиційні методи навчання та позбавляє від монотонності у навчанні. Ігри успішно інтегруються в освітній процес ЗВО і покликані підвищити мотивацію та залучення студентів до засвоєння складових обраній професії, поліпшити їх успішність, підвищити самооцінку, розвинути майстерність та вміння застосовувати ігрові методи у процесі професійної діяльності, реальних виробничих ситуаціях. Крім того, ігри допомагають сформувати такі навички як: дотримання правил, адаптація до професійної ситуації, творче розв'язання проблем, зосередженість, взаємодія з різними людьми, візуальне сприйняття, робота в команді, застосування критичного мислення та інші.

Серед ігор, які використовуються в процесі навчання студентів і включають рішення завдань фахової підготовки є вправи, моделювання, головоломки і навчальні ігри на основі сюжетних, ділових, рольових ігор.

Наприклад, ігри у ЗВО економічного спрямування розглядають такі теми, як економіка, фінанси, менеджмент і маркетинг, а також моделюють сценарії з реального життя, з якими доведеться зіткнутися студентам під час виконання професійних обов'язків. Ігри з одного боку можуть викликати складності, але в той самий час захоплюють та спонукають студентів допомагаючи розвивати професійні якості щодо творчого вирішення бізнес-дилеми.

Діалогова технологія навчання базується на організації діалогу у групі студентів, основою якого є активність сторін, співпраця і залучення кожного члена групи до обговорення (текстів, важливих питань, тверджень тощо). У процесі обговорення кожен студент має право на висловлювання власної думки, міркувань, ідей, поглядів, наведення логічних аргументів, які підтримують його думку. Застосування даного методу також дозволяє

студентам розвинути ідеї один одного й обґрунтувати свою думку через порівняння, критичне ставлення і саморегуляцію, що дозволяє сформувати нове розуміння обговорюваного матеріалу й опанувати нові знання. Крім того, відбувається удосконалення мовленнєвих здібностей студентів, покращується сприйняття інформації, яка надходить від співрозмовника та орієнтація у ситуації, що виникає під час діалогу, розвивається емпатія, тобто розуміння почуттів і переживань співрозмовників та вміння використовувати навички в процесі професійної діяльності.

Діалогова технологія заснована на основі поєднанні когнітивних методів і дидактичної теорії, згідно з якою процес навчання не є статичним, а постійно трансформується в результаті якісних змін, що відбуваються під час взаємодії між членами групи.

Наприклад, під час роботи дискусійної групи з текстом студенти спочатку засвоюють матеріал, ставлять питання групі та відповідають на них, слухають інших студентів і міркують над власною позицією. В цей час відбувається активація й удосконалення когнітивних ресурсів студентів, що призводить до поглиблення діалогу і досягнення бажаних результатів у вивченні навчального матеріалу, чого неможливо досягти за допомогою монологічної форми навчання. Крім того, у майбутніх фахівців розвивається вміння практичного аналізу й аргументації проблемних положень, вони навчаються поваги до думок інших учасників дискусії.

Комп'ютерні технології. Важливе місце в системі освіти ЗВО займають комп'ютерні технології, за допомогою яких істотно розширилися можливості створення і розповсюдження навчальної інформації, контролю знань та організації всього освітнього процесу. Застосування комп'ютерних технологій дозволяє створювати навчальний матеріал у сучасному форматі, що впливає на активізацію навчально-пізнавальної діяльності студентів, а у поєднанні з інформаційно-комунікативними технологіями забезпечується доступність та індивідуалізація навчання не залежно від місця знаходження студента та викладача. Поєднання комп'ютерних технологій з традиційними

способами освітньої діяльності сприяє підвищенню ефективності та якості засвоєння професійних знань та набуттю навичок, необхідних студенту для опанування обраної професії.

Необхідно підкреслити, що у своїй роботі викладачі мають можливість використовувати такі електронні засоби навчання як: комп'ютерні слайди, електронний підручник та мультимедійну версію підручника, електронний лист основного змісту навчання, електронний опорний конспект, теоретико-довідковий модуль, електронний задачник, електронний лабораторний практикум, функціональний комп'ютерний тренажер, систему автоматизованого проєктування, експертну навчальну систему, комплексний комп'ютерний тренажер, електронні засоби навчання для проведення ділових ігор тощо. Крім того, для контролю знань застосовуються різні види комп'ютерних тестів, які створюються за допомогою спеціальних програм.

Проведене дослідження показує, що сьогодні ЗВО мають вибір щодо використання програм/платформ з різним функціоналом для створення освітнього Smart-середовища у якому відбувається взаємодія між викладачами та студентами. Серед них можна назвати: LMS MOODLE, ATutor, IBM Lotus Workplace Collaborative Learning, WebCT, LMS Dokeos, Claroline, eFront, LMS365, SharePoint LMS, ILIAS та інші.

Інтеграційні технології. Інтегративне навчання у ЗВО передбачає взаємодію, при якій студент поєднує попередні знання і досвід для здійснення індивідуального творчого розвитку. Концепція інтеграційного навчання полягає в тому, що студенти відповідально ставляться до освітнього процесу, стаючи критично налаштованими дослідниками, здатними встановлювати міжпредметні зв'язки й активно визначають свій внесок щодо розв'язання реальних проблем [9].

У цьому контексті виникає необхідність у застосуванні інтеграційних технологій, що потребує від викладача не тільки розробки інтегрованої програми, де буде враховано зв'язки з іншими дисциплінами та завдань, які сприяють комплексній активізації вмінь і навичок у студентів, тобто

допомогти набути професійні компетенції у сучасного молодого фахівця, спираючись на попередній досвід і дати студентам можливість встановити зв'язок між цим досвідом й знаннями, навичками та досвідом, який вони отримали за весь час професійної підготовки. Практичним результатом використання інтегративного навчання має стати набуття знань закономірностей, які сприяють працевлаштуванню в сучасних умовах.

Варто зазначити, що Авраам Блюм визначив три типи освітніх програм відповідно до ступеня їх інтеграції:

- координаційні (знання з однієї сфери ґрунтуються на знаннях з іншої),
- комбінаційні (поєднання декількох навчальних дисциплін в одну)
- амальгамні (вивчення певного питання, що має глобальний характер з різних точок зору із залученням знань з кількох галузей) [10].

Наприклад, застосування інтегрованого підходу до реалізації міжпредметних зав'язків у викладанні іноземної мови, сприяє підвищенню професійної мотивації студентів, оскільки студенти усвідомлюють практичне значення засвоєного матеріалу, розуміють необхідність набутих навичок у свої майбутній професії та сприяють їх професійному самовизначенню. Крім того, на кожному із занять відбувається закріплення отриманих знань, їх узагальнення та систематизація.

Структурно-логічні технології навчання мають на меті оптимізувати освітній процес, стимулювати навчально-пізнавальну діяльність студентів та сприяти раціональному засвоєнню навчального матеріалу шляхом кодування інформації, тобто логічного об'єднання у структуру/систему за певними ознаками (схимами, таблиці, малюнки тощо) основних теоретичних знань, понять з тієї чи іншої дисципліни.

Необхідно зазначити, що структурно-логічні схеми (СЛС) в освітньому процесі ЗВО викладачі використовують для надання студентам теорії як цілісної системи знань, яка має певну структуру, що дозволяє викладачу збільшити кількість інформації, яку можна подати в обмежений відрізок часу, а студентам легше і більш творчо опанувати спеціальну інформацію, через

збільшення швидкості розумових операцій, що дозволяє ефективніше реалізовувати знання на практиці.

Крім того, наочне структурування теоретичного матеріалу студентами розвиває у них творче та логічне мислення, стимулює пам'ять, впливає на якість отримання знань та реалізацію професійних можливостей.

Тренінгові технології є одним з засобів активізації освітньої діяльності у ЗВО при проведенні занять з підготовки фахівців при застосуванні інноваційних педагогічних технологій. Вони дозволяють удосконалити, модифікувати раніше набуті знання та дидактичні завдання для підготовки фахівців при застосуванні інноваційних педагогічних технологій, удосконалити професійні та поведінкові навички студентів через розвиток творчого мислення, фахових умінь і навичок.

Тренінг за своєю суттю відповідає принципу діяльнісного навчання тому що містить у своїй структурі різноманітні вправи, асоціації в процесі активного спілкування, постановку та досягнення освітніх цілей тощо [1, с. 15]. Застосовують різні форми організації тренінгу: робота у складі малих груп, мінілекція, дискусія, кейс-метод тощо, які мають різну ефективність.

Необхідно підкреслити, що організація роботи у групах сприяє активізації студентів та посилює їх творчу діяльність. Також на ефективність тренінгу впливає доцільність підібраних вправ, які повинні відповідати поставленій меті щодо надбання необхідних професійних вмінь та навичок, а також створення атмосфери комунікативної взаємодії між учасниками.

Упровадження в освітній процес ЗВО інноваційних освітніх технологій відбувається через реалізацію системи організаційних і науково-методичних заходів, які забезпечують застосування інноваційного досвіду в практиці викладачів.

Інноваційна педагогічна діяльність має свої особливості, до яких належать: особистісно орієнтований підхід, дослідно-експериментальна робота, творчий характер, стійка мотивація на впровадження найбільш доцільних нових методів, засобів і форм організації освітнього процесу.

Використання педагогами інновацій може бути наслідком різноманітних впливів. Часто до них спонукає невдоволеність методиками, особистими результатами власної діяльності, освоєння нових ресурсів та знань, переосмислення і якісно нове бачення освітньої діяльності, особистої життєвої позиції, інколи осяяння, яке є, як правило, результатом наукового пошуку й творчого підходу. Ефективним впливом є також зовнішнє цілеспрямоване залучення викладача до інноваційної діяльності, а саме деякі форми підвищення кваліфікації:

- організація науково-практичних конференцій, семінарів з найактуальніших питань, над якими працюють педагоги ЗВО;
- курси підвищення кваліфікації, стажування педагогів за програмами науково-дослідних інститутів, прогресивних ЗВО;
- педагогічні дискусії, «круглі столи», ділові ігри;
- організація тренінгів для генерування нових педагогічних ідей;
- творча діяльність методичних об'єднань за напрямками;
- узагальнення власної роботи та досвіду колег;
- самостійна творча, дослідницька діяльність над обраною темою;
- участь у колективній науково-дослідній роботі спільної проблеми ЗВО.

Особливістю інноваційної діяльності педагогів є часові обмеження, які залежать від кожної конкретної ситуації, від масштабності інновації, та скільки і яких вона потребує організаційних, матеріально-технічних ресурсів.

Організація забезпечення якості та ефективності інновацій освітнього процесу потребує врахування та прогнозування їх наслідків для системи управління ЗВО і його окремих елементів: від керівника закладу до науково-педагогічного працівника. Тому управління педагогічними інноваціями може розглядатися як окрема наукова проблема, вирішення якої підтримує мету та організованість інноваційних процесів у системі освіти. Структурними компонентами управлінської діяльності є: постановка цілей – планування управлінських рішень – організація діяльності з виконання рішень –

контролювання результатів інновацій – корегування нововведень – аналіз результатів впровадження інновацій.

Аналіз роботи закладів вищої освіти дозволяє стверджувати, що в закладах освіти для регулювання кожного нововведення на початку навчального року створюють банк педагогічних ідей. Для кожної інновації фіксують основну ідею, її основні характеристики та відповідний результат, що дає змогу ефективно здійснювати керування ними.

Необхідно підкреслити, що важливою складовою управління інноваціями є контроль за результатами їх впровадження, який виконує функції фіксації досягнутих результатів, їх аналізу, оцінки ролі кожного учасника та елементу інноваційного процесу, виконання програми впровадження нововведень, її корегування та проєктування подальших дій щодо здійснення управління діяльністю науково-педагогічного колективу закладу вищої освіти. Оцінка результатів введених інновацій передбачає використання отриманої інформації для висновків про стан освітнього процесу, а її джерелом є дослідницька діяльність, направлена на вивчення практичних результатів та прогнозування щодо розвитку інноваційного процесу.

Для максимальної ефективності інновацій у закладі вищої освіти важливо, щоб педагоги не тільки безпосередньо брали активну участь в інноваційній діяльності, а й аналізували її. Аналіз власної роботи (самоаналіз), дослідження практики інших викладачів сприятиме реалізації потенціалу особистості педагога, підвищенню загального рівня культури, самооцінки та, зрештою, здійсненню корегування своєї діяльності.

На ефективність впровадження інновацій також впливає забезпеченість науковою складовою та всебічне вивчення і розповсюдження досвіду управління нововведеннями.

Сьогодні важливим питанням є модернізація системи освіти через розвиток інноваційної діяльності, відбувається реорганізація структури освітніх закладів, удосконалення змісту освіти разом із впровадженням

інноваційних педагогічних технологій, зміною форм організації й методів навчання, управління освітньою діяльністю, що потребує від сучасного педагога творчого підходу до корегування своєї роботи. Тому особливістю застосування інноваційних технологій є творча діяльність педагогів, спрямована на модернізацію системи освіти, результатами якої можуть бути: педагогічні відкриття, винаходи, як найбільш масштабні інноваційні педагогічні рішення, науково обґрунтовані педагогічні ідеї, апробовані та впроваджені в елементах освітньої системи конкретного закладу освіти.

Варто зазначити, що для підвищення якості освітньої діяльності впровадженням інноваційних технологій сьогодні займається більшість творчих педагогів, які вдосконалюють освітню систему та застосовують елементи новітніх розробок у своїй роботі, вдало поєднуючи їх з традиційними методами навчання. Є педагоги, які мають власні винаходи в результаті наукових пошуків, а є й такі, які знаходять вже існуючі інновації та швидко адаптують їх до освітньої діяльності у своїй роботі.

Проведене нами опитування викладачів ЗВО показало, що найчастіше у своїй роботі зі студентами вони використовують діалогові технології – 61,5%, комп'ютерні технології – 59%, структурно-логічні – 53,8%, ігрові технології – 48,7%, тренінгові технології – 30,8%, інтеграційні технології – 23,9% відповідно (рисунок 1).

Рис. 1. Використання технологій в освітньому процесі ЗВО

Результати дослідження свідчать про те, що інтеграційні технології використовуються найменше, хоча вони є достатньо ефективними. Це дає нам

підстави стверджувати, що у процесі застосування інновацій, учасники освітнього процесу часто стикаються з різними зовнішніми або внутрішніми проблемами. До зовнішніх, як правило, відносять: соціальні, які характеризуються ідеями, несумісними із суспільними цінностями; організаційні, які супроводжуються протидією керівництва закладу впровадженню нововведень, недостача або відсутність необхідного матеріально-технічного та методичного забезпечення. Внутрішні перешкоди – психологічні та особистісні, що виникають на різних етапах застосування інновацій. Не всі учасники освітнього процесу психологічно готові до необхідних змін або можуть адекватно оцінити ситуацію, сформулювати проблему чи вчасно вирішити її.

Таким чином, особливістю управління інноваційними процесами є насамперед формування позитивного ставлення всіх його учасників до нововведень і прагнення до поширення інновацій педагогами у разі успішних результатів та підвищення якості освіти майбутніх фахівців.

Висновки з дослідження та перспективи подальших розвідок. Отже, сучасні заклади вищої освіти повинні здійснювати якісну професійну підготовку здобувачів освіти з урахуванням впровадження в освітній процес найбільш ефективних інноваційних технологій, поширення інтерактивних методів навчання, застосування оригінальних дидактичних ідей, тобто доцільне поєднання традиційних методів навчання з інноваційними інтернет-технологіями. Їх широке застосування є запорукою для професійного становлення майбутніх фахівців, що впливає на розвиток їх компетенцій та стимулює на постійне опанування новими знаннями й прогресивними технологіями, а також підвищує конкурентоспроможність ЗВО на ринку праці.

Отже, інноваційна педагогічна діяльність – це складний творчий процес, що відрізняється змістом, технологіями, формами, методами, який занурює у процес педагогічної взаємодії всіх її учасників, спрямований на їхній саморозвиток, професійне становлення, оновлення, перетворення освітнього процесу в якісно новий стан; системну діяльність щодо створення, освоєння,

управління та застосування нових ресурсів; особливий вид творчої діяльності, що поєднує різноманітні операції та дії, спрямовані на здобуття нових знань, формування технологій, систем.

Таким чином, сучасна модернізація змісту вищої освіти має бути спрямована на: передбачення механізмів трансформації традиційного освітнього процесу через доцільне застосування інноваційних технологій навчання, інтернет-ресурсів; формування навчально-методичних матеріалів нового покоління; підвищення якості професійної підготовки фахівців відповідно до сучасних реалій та вимог вітчизняних соціально-економічних трансформацій.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бавина П. А. Тренинговые технологии в формировании коммуникативной компетентности будущих менеджеров: автореф. дис. канд. пед. наук: 13.00.02. Санкт Петербург. 2006. 26 с.
2. Беспалько В. П. Складові педагогічної технології. М.: 1989. 192 с. URL: <https://lolapp.ru/uk/nail/progressivnye-pedagogicheskie-tehnologii-slagaemye-pedagogicheskoi-tehnologii/>
3. Кларин М. В. Педагогическая технология в учебном процессе. Педагогика и психология. 1989. №6. С. 278. URL: https://www.narodnaosvita.kiev.ua/?page_id=2229
4. Клімова Г. П. Парадигмальні концепти інноваційного розвитку вищої освіти України. Право та інновації. 2015. №1. С. 11–18. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/apir_2015_1_3
5. Перспективні освітні технології / за ред. Г. С. Сазоненко. К.: Гнозис, 2012. 560 с.
6. Розлуцька Г. М. Інноваційні технології в педагогічному процесі вищої школи. Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія «Педагогіка, соціальна робота». Випуск 20. С. 121–123. URL: <https://dspace.uzhnu.edu.ua/jspui/bitstream/lib/pdf>
7. Селевко Г. К. Современные образовательные технологии: учебное пособие. М.: Народное образование, 1998. 256 с.
8. Тригуб І. П. Розширення можливостей педагогічних технологій через впровадження інноваційних педагогічних технологій. URL: <http://dspace.nuft.edu.ua/jspui/bitstream/123456789/8791/1/654.pdf>
9. Veronica Boix Mansilla. Integrative Learning: Setting the Stage for a Pedagogy of the Contemporary. URL: http://www.interdisciplinarystudiespz.org/pdf/VBM_Integrative-Learning_2008.pdf

10. Blum A. The development of an Integrated Science Curriculum. Information Scheme Fur. Science Education. 1981. Vol. 3. p. 1–15.

Стаття надійшла до редакції 30.08.2021

Galina Buianova, Olena Udalova. Features of application of innovative educational technologies in Ukrainian higher education institutions.

An attempt was made in the article for generalizing pedagogical educational technologies and use them in the process of preparing aspirants of higher education for professional activity.

The concepts of «pedagogical technologies» and «innovations» from the point of didactic foundations of pedagogy are highlighted. The classification of innovative teaching methods used in the educational process of training future professionals is given.

The authors emphasize the quality of training in the application of modern pedagogical methods that affect the modernization of educational content, methods, forms and allow to realize the most effective implementation of training tasks in the modern conditions.

Key words: *pedagogical technologies, innovations, professional training, methods, quality education.*

REFERENCES

1. Bavina P. A. Treningovye tehnologii v formirovanii kommunikativnoj kompetentnosti budushhih menedzherov: avtoref. dis. kand. ped. nauk: 13.00.02. SanktPeterburg. 2006. 26 s. [in Russian].
2. Bepał'ko V. P. Skladovi pedagogichnoyi texnologiyi. M.: 1989. 192 s. URL: <https://lolapp.ru/uk/nail/progressivnye-pedagogicheskie-tehnologii-slagaemye-pedagogicheskoi-tehnologii/> [in Ukrainian].
3. Klarin M. V. Pedagogicheskaja tehnologija v uchebnom processe. Pedagogika i psihologija. 1989. №6. S. 278. URL: https://www.narodnaosvita.kiev.ua/?page_id=2229 [in Russian].
4. Klimova G. P. Parady`gmal`ni koncepty` innovacijnogo rozvy`tku vy`shhoyi osvity` Ukrayiny`. Pravo ta innovaciyi. 2015. # 1. S. 11–18. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/apir_2015_1_3 [in Ukrainian].
5. Perspekty`vni osvritni texnologiyi / za red. G. S. Sazonenko. K.: Gnozy`s, 2012. 560 s. [in Ukrainian].
6. Rozlucz`ka G. M. Innovacijni texnologiyi v pedagogichnomu procesi vy`shhoyi shkoly`. Naukovy`j visny`k Uzhgorods`kogo nacional`nogo universy`tetu. Seriya «Pedagogika, social`na robota». Vy`pusk 20. S. 121 – 123. URL: <https://dspace.uzhnu.edu.ua/jspui/bitstream/lib/pdf> [in Ukrainian].
7. Selevko G. K. Sovremennye obrazovatel'nye tehnologii: uchebnoe posobie. M.: Narodnoe obrazovanie, 1998. 256 s. [in Russian].
8. Try`gub I. P. Rozshy`rennya mozhly`vostej pedagogichny`x texnologij cherez vprovadzhennya innovacijny`x pedagogichny`x texnologij. URL: <http://dspace.nuft.edu.ua/jspui/bitstream/123456789/8791/1/654.pdf> [in Ukrainian].

9. Veronica Boix Mansilla. Integrative Learning: Setting the Stage for a Pedagogy of the Contemporary. URL: http://www.interdisciplinarystudiespz.org/pdf/VBM_Integrative-Learning_2008.pdf [in English].

10. Blum A. The development of an Integrated Science Curriculum. Information Scheme Fur. Science Education. 1981. Vol. 3. p. 1–15. [in English].